

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
15 decembrie 2019**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept penal
23 decembrie 2019**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept penal.

Pentru concursul de promovare la Curtea de Apel au formulat contestații 11 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Teoretic:

01 G1 (18 G2, 18 G3, 9 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Se constată că răspunsul de la lit. A nu poate fi corect, întrucât la determinarea legii penale mai favorabile nu se poate ține seama de formele agravate care nu existau în legea veche, lege sub imperiul căreia s-a săvârșit infracțiune. Argumentația prezentată de unul dintre candidați, făcând trimitere la o decizie de speță de la ICCJ (Dec. nr. 404/A/05.11.2015), are în vedere o altă situație, respectiv imposibilitatea înlăturării unei circumstanțe agravante existente în legea în vigoare la data faptelor, și la compararea formei simple a infracțiunii din legea veche cu forma simplă reglementată în legea nouă.

02 G1 (9 G2, 10 G3, 16 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Răspunsul de la lit. B nu poate fi corect, întrucât potrivit art. 35 alin. (1) C.pen., infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. Așadar, aceasta are în structură, în realitate, mai multe infracțiuni reunite

prin voința legiuitorului într-o unitate legală, dacă sunt săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții infracționale. În lipsa acestei condiții (unitate de hotărâre infracțională), fiecare acțiune sau inacțiune își redobândește autonomia, realizând un concurs de infracțiuni. Condițiile existenței infracțiunii se analizează în raport cu fiecare acțiune sau inacțiune ce intră în structura infracțiunii continuate. Așadar, consimțământul persoanei vătămate, fiind o cauză justificativă, produce efecte numai în raport cu acțiunea sau inacțiunea ce intră în structura infracțiunii continuate.

12 G1 (4 G2, 9 G3, 1 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Critica formulată nu poate fi reținută având în vedere că pentru realizarea condițiilor de tipicitate obiectivă ale faptei incriminate în dispozițiile art. 368 C.pen., infracțiune/infracțiunile la care sunt instigate persoanele nu trebuie să fie descrise detaliat, cu menționarea tuturor elementelor constitutive, fiind suficientă o trimitere la infracțiunea respectivă.

14 G1 (12 G2, 1 G3, 6 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Ceea ce susține candidatul este real, însă varianta de răspuns de la lit. C este în sensul că această infracțiune are un subiect pasiv adiacent circumstanțiat, ceea ce nu este corect. Așa cum afirmă și candidatul, în cazul infracțiunii de represiune nedreaptă, subiect pasiv adiacent (secundar) poate fi o persoană fizică sau juridică care este supusă represiunii nedrepte, fără a fi circumstanță în vreun fel. Așadar răspunsul de la lit. C nu poate fi corect.

19 G1 (1 G2, 13 G3, 8 G4), contestată de 4 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Răspunsul de la lit. B, respectiv va condamna inculpatul doar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 11 din Legea nr. 143/2000 (Dacă faptele prevăzute la art. 2, 6-8 și 10 au avut ca urmare moartea victimei) nu poate fi corect. Fapta incriminată în dispozițiile art. 11 din Legea nr. 143/2000 se săvârșește, sub aspectul laturii subiective, cu intenție depășită (praeterintenție), ceea ce presupune, potrivit art.16 alin. 5 C.p., ca o acțiune sau inacțiune intenționată produce un rezultat mai grav, care se datorează culpei făptuitorului. Din datele speței reiese că inculpatul a vândut droguri de mare risc în cantități din ce în ce mai mari aceleiași persoane, bănuind că acesta le revinde, fără a se menționa că persoana respectivă ar fi consumator de droguri și că este posibil să-și administreze o supradoză cu droguri. În aceste condiții, inculpatul nu putea să prevadă producerea rezultatului mai grav (moartea victimei), neputându-se reține culpa acestuia în ceea ce privește producerea decesului.

Practic:

41 G1 (41 G2, 45 G3, 44 G4), contestată de 2 candidati.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, deoarece concursul cu conexitate etiologică există atunci când o infracțiune este săvârșită pentru a înlesni comiterea altei infracțiuni.

Concursul cu conexitate consecvențională presupune că o infracțiune a fost săvârșită pentru ascunderea altei infracțiuni.

Din datele speței rezultă că după săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, pentru ascunderea acesteia, inculpatul X a săvârșit infracțiunea de tentativă de omor.

Prin urmare, singura variantă corectă este aceea de la litera A.

42 G1 (44 G2, 43 G3, 41 G4), contestată de 2 candidati.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

Pentru a putea face obiectul ocrotirii speciale acordate prin norma de incriminare, funcționarul public nu trebuie să-și depășească atribuțiile legale, să le încalce, ori să le exercite abuziv.

Din datele speței rezultă că funcționarul public i-a aplicat o palmă inculpatului, astfel încât nu mai poate fi protejat potrivit dispozițiilor art.257 C.p., inculpatul urmând să răspundă pentru infracțiunea de omor prevăzută de art.188 C.p. cu reținerea circumstanței atenuante legale a provocării prevăzută de art.75 alin.1 lit.a C.p.

43 G1 (42 G2, 41 G3, 43 G4), contestată de 4 candidati.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Variantele de răspuns de la literele A și B nu sunt corecte, întrucât din datele speței rezultă că inculpatul a avut o rezoluție unică cu scopul de a șantaja persoana vătămată în modalități multiple în perioada 12.11.2017 – 23.01.2018.

Întrucât scopul urmărit prin săvârșirea infracțiunii de șantaj nu a fost atins în data de 24.01.2018, inculpatul a săvârșit infracțiunea de tâlhărie prin folosirea unui cuțit de bucătărie cu care a amenințat persoana vătămată, care i-a remis suma de 4000 de Euro.

45 G1 (45 G2, 42 G3, 42 G4), contestată de 2 candidati.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă.

Aplicarea cauzei de nepedepsire/reducere a pedepsei prevăzute de art. 10 alin. 1 din Legea nr. 241/2005 în cazul infracțiunilor concurente nu este o chestiune controversată.

Potrivit art. 10 alin. 1 din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare anterior datei de 01.02.2014, în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

De asemenea, art. 10 alin. 2 din Legea nr. 241/2005 stabilește că dispozițiile prevăzute la alin. 1 nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. 1.

Prin urmare, dispozițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 241/2005 (în forma în vigoare anterior datei de 01.02.2014) nu se aplică în cazul infracțiunilor concurente cercetate în aceeași cauză, fiind incidente doar în cazul în care a existat o hotărâre judecătorească definitivă prin care a fost reținută, anterior, cauza de nepedepsire prevăzută de art. 10 alin. 1 din Legea nr. 241/2005.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 11 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Teoretic:

01 G1 (2 G2, 17 G3, 10 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Întrebarea face referire la intenția repentină, instituție juridică cuprinsă în tematica de concurs la disciplina Drept penal. Parte generală – Titlul Infracțiunea.

Prin urmare, nu se impune anularea grilei, varianta indicată în barem fiind corectă.

04 G1 (15 G2, 7 G3, 20 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă.

Potrivit dispozițiilor art.92 alin.1 C.p. „Durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere constituie termen de supraveghere pentru condamnat și este cuprinsă între 2 și 4 ani, fără a putea fi însă mai mică decât durata pedepsei aplicate.”

Din analiza dispozițiilor legale menționate rezultă că legea nu stabilește un termen de supraveghere fix, singura condiție fiind aceea ca termenul fixat să nu fie mai mic decât cuantumul pedepsei și să aibă o durată între 2 și 4 ani.

Cum din datele speței rezultă că pedeapsa aplicată a fost de 2 ani închisoare, stabilirea unui termen de supraveghere de 3 ani satisface cerințele legale menționate.

09 G1 (11 G2, 5 G3, 8 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

Subiectul infracțiunii, în varianta tip, nu este circumstanțiat putând fi atât o persoană fizică cât și una juridică.

În varianta specială subiectul activ este o persoană fizică asigurată pentru un risc prevăzut în contractul de asigurare. În ambele variante, în principiu, participația penală este posibilă sub toate formele.

Infracțiunea de înșelăciune privind asigurările este o infracțiune de pericol, urmarea imediată fiind reprezentată de starea de pericol cu privire la integritatea patrimonială a asiguratului.

Prin urmare, singura variantă de răspuns corect este aceea indicată în barem.

10 G1 (4 G2, 18 G3, 7 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Tăinuitorul poate fi obligat la plata despăgubirilor în solidar cu autorul infracțiunii doar în limita valorii bunurilor tănuite și a pagubei produse prin fapta sa. Tăinuitorul nu poate răspunde în solidar cu autorul infracțiunii pentru tot prejudiciul, ci doar pentru cel cauzat prin fapta sa, dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale.

Răspunsul de la litera C nu este corect, deoarece autorul infracțiunii de tănuire nu poate fi și instigatorul la infracțiunea din care a provenit bunul. Este de esența infracțiunii de tănuire inexistența unei legături între autor și ceilalți participanți, participația penală la infracțiunea de tănuire fiind posibilă sub toate formele, însă nu trebuie să fie raportată la infracțiunea unică din care provine bunul tănuit.

12 G1 (8 G2, 8 G3, 4 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Potrivit art.269 alin.3 C.p.” favorizarea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește.”

Situația premisă constă în existența unei cauze penale potențiale sau aflate în cercetare sau în faza de judecată.

Prin cauză penală potențială se înțelege existența unor împrejurări care să facă posibilă declanșarea unor cercetări penale. Cauza penală potențială poate avea în vedere orice faptă prevăzută de legea penală putând exista inclusiv favorizare la favorizare.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă în raport de enunțul dat, respectiv faptul că inculpatul X s-a autodenunțat pentru a-l scăpa pe fratele său Y de la răspunderea penală pentru săvârșirea infracțiunii de furt.

13 G1 (9 G2, 11 G3, 3 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă.

În cazul infracțiunii de vătămare corporală în modalitatea punerii în primejdie a vieții persoanei, aceasta se comite doar cu intenție depășită, ceea ce înseamnă că vătămarea corporală, lovirea sau violențele se exercită cu intenție, dar autorul nu urmărește și nu acceptă producerea rezultatului mai grav, adică punerea în primejdie a vieții victimei.

Reținerea intenției eventuale ar atrage în mod obligatoriu, reținerea infracțiunii de tentativă la omor, iar nu infracțiunea de vătămare corporală în modalitatea punerii în primejdie a vieții persoanei.

Chestiunile controversate din doctrină, invocate de către contestator nu vizează enunțul grilei în modalitatea punerii în primejdie a vieții persoanei.

15 G1 (13 G2, 10 G3, 13 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns B nu este corectă raportat la conținutul răspunsului.

Astfel, planificarea săvârșirii unei infracțiuni de către 3 sau mai multe persoane nu determină întotdeauna reținerea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, deoarece pentru întrunirea elementelor de tipicitate ale acestei infracțiuni, pe lângă planificarea de către 3 sau mai multe persoane sunt necesare și alte condiții pozitive prevăzute de art.367 alin.6 C.p., respectiv grupul să fie structurat, constituit pentru o perioadă de timp și pentru a acționa în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

16 G1 (1 G2, 19 G3, 16 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta de răspuns A nu este corectă.

Infracțiunea de inducere în eroare a organelor judiciare nu poate avea ca element material și autodenunțul mincinos.

Fapta nu reprezintă infracțiune când o persoană se autoînvinuiește mincinos ori produce probe împotriva sa, într-o asemenea situație putându-se reține, eventual favorizarea făptuitorului, dacă autoînvinuirea are ca scop ascunderea adevăratului făptuitor.

În sensul că autoînvinuirea ar trebui să reprezinte infracțiune s-a exprimat un punct de vedere în doctrină, dar acesta se referă la o propunere de lege ferenda.

18 G1 (10 G2, 9 G3, 18 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată.

Subiectul activ al infracțiunii de furt nu are de regulă vreun drept asupra bunului, dar este posibilă și ipoteza contrară, deoarece conform art.228 alin.2 C.p. subiectul activ poate fi chiar proprietarul bunului care îl sustrage din posesia sau detenția legitimă a altei persoane.

Varianța de răspuns de la litera A este singura corectă, suficient de clară în condițiile în care enunțul grilei se referă la infracțiunea de furt de esența căreia este sustragerea bunului din detenția legitimă a altei persoane așa cum rezultă din norma de incriminare.

20 G1 (20 G2, 6 G3, 12 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Răspunsul de la lit. B, respectiv va condamna inculpatul doar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 11 din Legea nr. 143/2000 (Dacă faptele prevăzute la art. 2, 6-8 și 10 au avut ca urmare moartea victimei) nu poate fi corect.

Fapta incriminată în dispozițiile art. 11 din Legea nr. 143/2000 se săvârșește, sub aspectul laturii subiective, cu intenție depășită (praeterintenție), ceea ce presupune potrivit art. 16 alin. 5 C.pen., ca o acțiune sau inacțiune intenționată produce un rezultat mai grav, care se datorează culpei făptuitorului.

Din datele speței reiese că inculpatul a vândut droguri de mare risc în cantități din ce în ce mai mari aceleiași persoane, bănuind că acesta le revinde, fără a se menționa că persoana respectivă ar fi consumator de droguri și că este posibil să-și administreze o supradoză cu droguri. În aceste condiții, inculpatul nu putea să prevadă producerea rezultatului mai grav (moartea victimei), neputându-se reține culpa acestuia în ceea ce privește producerea decesului.

Practic:

41 G1 (44 G2, 44 G3, 43 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor 96 alin.5 C.p.”pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.”

De asemenea potrivit art.41 alin.1 C.p. (1) "Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare."

Cum din datele speței rezultă că inculpatul a fost condamnat anterior la o pedeapsă de un an închisoare (sentința penală nr.461 din data de 05.12.2014 definitivă la data de 06.12.2015), nefiind îndeplinite condițiile recidivei, în cauză devin aplicabile dispozițiile art.44 alin.2 C.p. privind pluralitatea intermediară potrivit căroră „în caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni."

Prin urmare, cum infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt concurente, pedepsele aplicate pentru acestea vor fi contopite conform art.39 alin.1 lit.b C.p. cu pedeapsa de un an (sentința penală nr. 461 din data de 05.12.2014 definitivă la data de 06.12.2015), astfel încât pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare este legală.

Problema de drept aplicabilă în speță nu este una controversată, iar în ceea ce privește Ordinul nr.11622/3044/III/5 din 07.11.2019 al Parchetului de pe lângă ÎCCJ nu este obligatoriu pentru instanțele de judecată neavând forța juridică a unei legi.

Pe de altă parte, deciziile ÎCCJ la care se face referire în cuprinsul contestațiilor nu sunt aplicabile în raport de enunțul grilei, astfel încât singura variantă corectă este aceea de la litera A.

42 G1 (42 G2, 43 G3, 41 G4), contestată de 4 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de la litera C nu este corectă.

Potrivit art.51 C.p."Participantul nu se pedepsește dacă, înainte de descoperirea faptei, denunță săvârșirea infracțiunii, astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată, sau dacă împiedică el însuși consumarea infracțiunii.

Dacă actele îndeplinite până în momentul denunțării sau împiedicării constituie o altă infracțiune, participantului i se aplică pedeapsa pentru această infracțiune."

Pentru ca împiedicarea săvârșirii infracțiunii de către participant să constituie cauză de impunitate se cer a fi îndeplinite următoarele condiții: a) să fi început executarea faptei de către autor; b) după începerea executării participantul să fi intervenit eficient, denunțând săvârșirea infracțiunii astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată sau să împiedice el însuși consumarea infracțiunii; c) intervenția participantului care a dus la neconsumarea infracțiunii trebuie să aibă loc mai înainte de descoperirea infracțiunii.

Din datele speței rezultă ca fiind îndeplinite cumulativ, condițiile prevăzute de lege și ca atare nu se poate dispune condamnarea inculpaților pentru săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată.

Împiedicarea consumării infracțiunii s-a produs ca urmare a contribuției pe de o parte a inculpaților A și B care au reziliat contractul de arendare, dar și a inculpatului C, care a depus declarația la APIA la solicitarea inculpaților A și B.

45 G1 (41 G2, 45 G3, 44 G4), contestată de 5 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

Tentativa neidonee sau tentativa absurdă se caracterizează prin punerea în executare a intenției de a săvârși infracțiunea, dar rezultatul nu se produce datorită modului greșit de concepere a infracțiunii.

În cazul tentativei neidonee făptuitorul are o imagine deformată asupra posibilității de realizare a faptei sale.

Spre deosebire de tentativa neidonee, fapta putativă are caracter penal numai în mintea făptuitorului, lipsindu-i acest caracter în realitate.

În raport de datele speței răspunsul corect este cel indicat la litera A.

Întrebarea face referire la tentativă, instituție juridică cuprinsă în tematica de concurs la disciplina Drept penal. Parte generală – Titlul Infracțiunea.

Prin urmare, nu se impune anularea grilei, varianta din barem fiind corectă.

Comisia de contestații,

